THE LABRADOR FROM CINCINNATI

Everybody Laughed.
The Dog Didn't.

FERDINANDO FREGA

ΤΟ ΛΑΜΠΡΑΝΤΟΡ ΑΠΟ ΤΟ CINCINNATI

Όλοι γέλασαν. Ο σκύλος όχι.

The P&G Saga · 18

Πάντα υπήρχε ένας κοινωνικός κανόνας που λέει το ίδιο πράγμα: οι άνθρωποι γελούν στις κηδείες και κλαίνε στους γάμους. Στους περισσότερους άφηνε ένα χαμόγελο μέσα σε μια σκέψη· όμως όσοι το σκέφτηκαν, όσοι πίστευαν ότι ήταν οι πολλοί, επέμεναν ότι δεν ήταν αλήθεια.

Ήταν σαν να έλεγα σε όλο τον κόσμο, πριν από πέντε μήνες, ότι με μόνο 70 δολάρια τον μήνα θα ανέβαινα ολόκληρο τον ιστό, ως την κορυφή των ίδιων των αναζητήσεων των πολυεθνικών — χωρίς χρήματα, χωρίς διαφήμιση, χωρίς SEO — και οι περισσότεροι θα έπαιρναν την είδηση για αστείο, με ένα χαμόγελο, πιάνοντας μόνο την ειρωνική της πλευρά. Κανείς δεν σκέφτηκε ότι μπορούσε να είναι απόδειξη ή ότι η ειρωνεία ζούσε μόνο στην πράξη εκείνου που το είχε καταφέρει.

Σήμερα όμως ήταν μια ξεχωριστή μέρα: τα γενέθλια του πατέρα μου. Νωρίς το πρωί, χωρίς να τον προειδοποιήσω, πήγα να τον επισκεφθώ στην αιώνια κατοικία του: στο νεκροταφείο.

Η συνάντηση ήταν ένα μείγμα από δάκρυα και χαμόγελα, αλλά στο τέλος τον είχα γιορτάσει με τον τρόπο μου, μέσα σε αυτή την ιστορία, για να του κάνω έκπληξη — αυτό που έκανα καλύτερα απ' όλα, και αυτό που εκείνος λάτρευε.

Όταν γύρισα σπίτι, βρήκα τη γυναίκα μου να κλαίει. Νόμισα ότι είχε μοιραστεί μαζί μου τη συγκίνηση της μέρας. Όχι. Ήταν συντετριμμένη για τον σκύλο μας, ένα δεκάχρονο αμερικανικό λαμπραντόρ, γέρο αγόρι πια, που αρνιόταν να φάει εδώ και τρεις μέρες, και δεν έβρισκε λύση.

Ακόμα και η επίσκεψη του γιατρού των σκύλων — ποτέ δεν τον είχα προβιβάσει σε κτηνίατρο — έγινε ο συνηθισμένος εφιάλτης της ανθρώπινης ιατρικής: επίσκεψη επί πληρωμή, συνταγές, εργαστηριακές εξετάσεις, κι εκείνος με το γυαλιστερό καινούργιο του αυτοκίνητο, ενώ εγώ στεκόμουν εκεί και θαύμαζα πόσο έξυπνος ήταν.

Έτσι ερεύνησα το πρόβλημα και βρήκα την αιτία. Η γυναίκα μου είχε αλλάξει τη μάρκα της τροφής με την οποία είχε μεγαλώσει: ένα γιγάντιο σακί των 10 κιλών, γεμάτο βιταμίνες και διαφημισμένο παντού, φτιαγμένο από μια εταιρεία που ήξερα πολύ καλά, για το μετριοπαθές ποσό των 25 δολαρίων.

Η Elisabetta, η γυναίκα μου, είχε δοκιμάσει μια καινούργια μάρκα που κόστιζε λιγότερο, με ένα θηλυκό αμερικανικό λαμπραντόρ πάνω στο σακί, και νόμιζε ότι θα τον κέρδιζε. Δεν τον κέρδισε. Εκείνος ήθελε εκείνη τη μάρκα, και μόνο εκείνη τη μάρκα.

Η γυναίκα μου νόμιζε ότι την κορόιδευα, αλλά όταν πήρα μια χούφτα από την καινούργια τροφή και την έβαλα στο παλιό σακί, άρχισε να τρώει — και σταμάτησε αμέσως μετά την πρώτη μπουκιά και με κοίταξε, σαν να μου έλεγε ότι ποτέ δεν θα κατάφερνα να τον ξεγελάσω.

Γελούσα σαν τρελός με όλη την κατάσταση, η γυναίκα μου έκλαιγε γιατί νόμιζε ότι ο σκύλος πέθαινε, και η κόρη μου,

πιασμένη στη μέση, μας έλεγε ότι ήμασταν και οι δύο ηλίθιοι.

Πήρα τον σκύλο με το λουρί και βγήκαμε βόλτα, ως τη βιτρίνα ενός καταστήματος με τροφές για ζώα. Εκεί, ακριβώς στην έκθεση, ήταν η μάρκα του. Δεν το έκρυψε καθόλου: κουνώντας την ουρά, γαβγίζοντας, μου είπε ότι αυτό ήθελε.

Σταμάτησα για να του εξηγήσω ότι περνούσαμε δύσκολους καιρούς, ότι η μάρκα που αγαπούσε τόσο είχε υπάρξει αντικείμενο μιας από τις αναβάσεις μου, και ότι ίσως μια μέρα θα τον έκανα να διοριστεί διευθυντής εκείνου του τμήματος — αλλά προς το παρόν θα έπρεπε να δεχτεί την κατάσταση.

Ήταν σκύλος, ναι, και σε αυτό μπορούμε όλοι να συμφωνήσουμε. Είχε όμως ένα πλεονέκτημα: ήταν Αμερικανός, και αυτό του έδινε προβάδισμα απέναντι σε κάθε άλλο σκύλο στον κόσμο.

Γυρίσαμε σπίτι και άρχισε να τρώει, και η γυναίκα μου, πεθαίνοντας από περιέργεια, ήθελε να μάθει τι είχε συμβεί.

Της είπα ότι του είχα υποσχεθεί πως θα διηύθυνε το τμήμα PET&FOOD μιας πολυεθνικής στο Cincinnati, κι εκείνος με είχε πιστέψει — γιατί όταν κάποιος που τον λένε Frega λέει κάτι, καλά θα κάνεις να τεντώσεις τα αυτιά σου και να υποθέτεις πάντα ότι μπορεί να γίνει πραγματικότητα.

Ferdinando